

E frig

MarianP

E frig

E cerul zid, sub el toate răsăriturile sunt curcubeie în bernă,
Și gerul asmute lichenii de timp prin crusta tăcerii
Și vântul pustiei preface lumina din ochii frunzelor în ghețare
Hotarele de iluzii și fantasme sunt duhuri de ceață eternă
Și toate ucid înseninările și apusurile cu infuzii ale durerii
Și frigul din Soare împrăștie eclipse totale de căutare.
Eu te căutam, Miracol în abscisele de nevăzut ale planetei,
Și mă încălzeam la flacăra lumânărilor stinse de Timpul Împotriva
În tot acest carnagiu teluric și hibernal visele se netrăiesc
În gheața cenușie a unui impas pietrificat al statuetei
Ce am devenit odată cu plecarea ta exhaustivă.
Și iarăși e frig în spatele oglinzilor cu reflexe de burlesc,
Și tot ce pot să fac este să aduc ofrande de verde crud siluetei
Tale, rătăcită în liniile de destin ale palmelor mele aprinse
Cândva, la începuturile zborului albatroșilor, cu petale de apus.
Ce a câștigat Timpul când plecarea ta a declanșat gerul în spirale ninse
În afara unor clepsidre, dezintegrate de secundele care nu-s?
E tot mai frig în amintirile mele cu tine
Și de aceea, primește te rog aceste flori, de gheață atinse...

Marian Puscasiu